

Apáti Bence: A király úgy megy, hogy marad

2023 június 17. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

Alex Sorostól éppúgy semmi jóra nem számíthatunk, mint az apjától

Alex Soros átvette édesapjától a hatalmat. Eddig a hír, mi pedig írhatnánk ironikusan, hogy meghalt a király, éljen a király, de egyrészt Gyuri bácsi életben van, mindössze visszavonult a show-biznisztól, másrészt a legkevésbé sem vagyunk azok a figurák, akik lelkesen ünnepelelnék Soros Junior megkoronázását és színre lépését. Őket egészen máshol, például Soros úr fizetési listáján meg a 444.hu szerkesztőségében kell keresni. Többek között.

Mert Sorosnak annyira fontos (volt, lesz) Közép-Európa, azon belül is Magyarország, hogy manapság nehéz olyan alapítványt, civil szervezetet meg baloldali-ellenzéki szerkesztőséget találnunk, amit ha óvatosan megböknünk, nem hullik, gurul vagy potyog ki belőle pár tíz- vagy százezer Soros-dollár.

Hogy a magát jóságosnál is jóságosabb filantrópnek beállító üzletember – vagy beszéljünk szintén: spekuláns – miért viseli ennyire a szívén országunk sorsát? Nos, erre a magyarázat a politika, a befolyásszerzés és az ördögbe hajló küldetésstudat. Az egykor országok valutáit bedöntő Soros Györgynek, ahogy idősödött, egyre fontosabbá vált, hogy megvalósítsa egy kizárólag általa és a fizetési listáján lévő alkalmazottai által igazságosnak gondolt, szélsőbaloldali, mindenki – mínusz a jobboldali, fehér, keresztény emberek –számára nyitott, befogadó, liberális világról szóló álmait.

Szeret nagyot álmodni, na. Magyarország pedig mégiscsak a szülőföldje, ezért meglehetősen nehezen viseli, hogy több mint egy évtizede a világnézetétől több száz mérföld távolságra álló jobboldali, konzervatív kormány van hatalmon. Amely amúgy zsinórban negyedszer nyert kétharmaddal. Talán ez, mármint a demokratikus választásokon elnyert felhatalmazás bűszíti fel a legjobban, ugyanis valósággal győz a demokráciát meg az Isten adta népet, amely időről időre elmegy és választ. Ezt, a demokratikus választást megveti, lenézi, mi több: retteg az ilyen eseményektől és az események eredményeitől.

Talán túlzásnak tűnik, de Gyuri bácsi kiskorúnak, hülyének, önálló döntésekre képtelennek tartja a választókat, ezért nem is szereti rájuk bízni az igazán fontos döntéseket. (Pont mint a mi drága liberális értelmiségünk.) Például azt, hogy melyik párt vezessen egy országot. Világot akar jobbítani, de úgy, hogy az nem különösebben érdekli, akarja-e a nép azt a világot, amit ő szeretne vagy hogy az az új világ valóban mindenki számára jobb hely lesz-e.

Márpedig viszonylag kevés ember kíván olyan beteg és veszélyes világban élni, mint amelyet Soros úr megrémálmódott: a nagyvárosok fiatal, hipster, újmarxista libsíjei, az LMBTQ-szervezetek aktivistái, esetleg a Black Lives Matter mozgalom szó szerint harcos képviselői, újabban pedig a zöldterroristák, a háborús uszítók, no és Hollywood színészei. Utóbbiak nagy falakkal, fegyveres biztonsági emberek által védett hatalmas házakban álmodják tovább Gyuri bácsi zavaros-vörös álmát. Minő meglepetés: Őket mind-mind Soros György finanszírozza. Mert a finanszírozás, a busás fizetés roppant fontos dolog, Gyuri bácsi pedig tudja ezt, és igencsak büszke az alkalmazottaival.

Biztosan én voltam tájékozatlan – senki sem hibátlan, így én sem –, de szintén be kell, hogy valljam, nekem egészen a közelmúltig fogalmam sem volt arról, hogy mondjuk az Amnesty International híres, a sajtóban sokat nyilatkozó aktivistái (például Mária Vera) nem szeretetből meg szívjósból, hanem pénzért képviselik, képviselték mondjuk az úgynevezett (szélsőliberális) emberi jogokat. Így azért egészen más a leányzó fekvése.

Nem véletlen ez a típusú tudáshiány, hisz ezek a szervezetek szeretik magukat olyanoknak beállítani, mint amelyek annyira fontos és nemes célokat képviselnek, hogy a rendes, tisztességes, nyitott, befogadó, progresszív honpolgárok pusztán a jó ügy miatt csatlakoznak tömegével hozzájuk. Pedig a valóságban főtállásban, busás fizetésért népszerűsítik a nyílt társadalmakat, a melegházasságot, a női kvóták bevezetését, a húsmentes életet, az Európai Egyesült Államokat vagy a migrációt. Újabban az autópályákon és a múzeumokban aktivistáskodó zöldterroristákról derült ki, hogy nem a jó ügy iránti szerelemből, hanem havi fix fejében tesznek tönkre festményeket meg szökőkutakat, továbbá zárnak le utakat. Márpedig havi ötszáz dollár fixszel az ember könnyen viccel.

Gyuri bácsi nem teljesen hülye, sőt! Idejében felismerte, hogy az emberek többségét bizonyos dolgoktól a hideg kirázza – valamilyen furcsa okból leginkább azoktól, amelyekért ő és a szervezetei küzdenek –, így arra is rájött, hogy az ilyen célokért harcoló pártok az esetek döntő többségében nem kapnak, nem kaphatnak felhatalmazást a választóktól. Ezért hozta létre az alapítványait és az NGO-it, amelyek a választásokat, a demokráciát, a közfelhatalmazást megkerülve, trükkök százai és a temérdek pénze segítségével kiharcolják az álmaiban szereplő, a normális emberektől viszolygást kiváltó dolgokat.

Ez a projektje egyébiránt számos országban működik, néhol képes is megbuktatni a neki ellenszenves kormányokat, azonban Magyarországon teljes kudarc kíséri a tevékenységét. Talán ezért is lett egyre dühösebb és frusztráltabb. Soros Györgynek a rögeszméjévé vált Orbán Viktor és a kormánya.

Itt tartottunk a közelmúltig, a frontvonalak befagytak; míg a Fidesz évek óta ronggyá veri a Soros által pénzelt ellenzékét, addig a baloldal és a szélsőbaloldali propagandasajtó – a dollármédia – egyre dühösebben csahol. Elnyomásról, demokráciadeficitről meg diktatúráról. Abszurd. Hiszen pont a világ legantidemokratikusabb emberét támogatják!

Soros öntötte a beléjük a pénzt, az alkalmazottak pedig dolgoztak. Nálunk, mint említettem, csekély hatékonysággal. És egyszer csak Soros György visszavonult. Nem merném határozottan állítani, hogy ezt kimondottan a magyarországi kudarcszériája miatt tette, de nem is tartom teljesen elképzelhetetlennek, hogy a hazánkban megtapasztalt sikertelenség okán vonult vissza a politikától.

A lényeg az, hogy a trónját átadta a fiának, Alexnak. Róla jó ideje sejthető volt, hogy személyében a herceget kell(ene) „tisztelnünk”, mert bár a hír hallatán a dollármédia propagandisztikus, szégyentelenül ujjongó cikkeiben arról olvashatott a nagyérdemű, hogy az örökös személyének kilétét nagy várakozás elűzte meg, nem volt egyértelmű, hogy Gyuri bácsi melyik gyermeke öröklie a vagyont és a politikai hatalmat. Azért aki a jobboldali média helyek termékeit is figyelemmel követte, nem esett a szék alá, amikor kiderült, ki lesz az új király. Alex Soros gyakorlatilag az egyetlen gyermek, akiről a sajtóban hallhattunk, jó ideje építik a személyét; folyamatosan exponálta magát bel-, kül- és identitáspolitikai kérdésekben.

Hogy mire számíthatunk? Nos, semmi jóra. Alex fiatal, sikerre éhes figura, még az apjánál is politikusabb alkat – és bizonyítani akar. Az általa fizetett újságírók pedig azonnal hűségesküvet tettek neki, az észak-koreai sajtót megszegyenítve írások segítségével vallottak neki szerelmet. Márpedig ha a balliberális sajtó valakinek ennyire örül, akkor mi semmi jóra nem számíthatunk.

Apáti Bence - www.magyarnemzet.hu

Ajánló

